

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Εγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Ὅτι ὁ στρατηγὸς Κριεζιώτης καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνεκστρατεύσαντες ἐμδῆκαν εὐτυχῶς εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι ἤδη γνωστὸν· ἀλλὰ δὲν θέλει φανῇ ἀδιάφορος εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἡ λεπτομερὴς καὶ ἀκριβὴς ἐξιστόρησις τῆς ἐνδόξου ταύτης ἐκστρατείας.

Κατὰ τὴν 11 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς τὴν ἐσπέραν ἐμδῆκαν ἔξ Ἀμπελακίου τῆς Σαλαμίνος εἰς τὸ Ψαριανὸν πελοποννησιακὸν πλοῖον τοῦ Κ. Ἰωάννου χατζῆ Ἀλεξάνδρου, ἀνδρὸς μετὰ ζήλου πολλοῦ ὑπηρετοῦντος τὴν πατρίδα, καὶ εἰς ἄλλα μικρὰ πλοία, καὶ περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς νυκτὸς ἐξέπλευσαν ἐκείθεν· κατὰ δὲ τὴν ἑκτὴν ὥραν ἔφθασαν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν Τριῶν Πύργων καὶ τοῦ Πειραιῶς παράλιον, μίαν ὥραν περίπου τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχον, ἃν καὶ ὁ καιρὸς ἦεν ἐναντίος. Ἐκεῖ ἀπέβησαν, καὶ κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ ἡμίσειαν ἐκίνησαν πρὸς τὸ θέατρον τῆς διῆς. Ὁ γενναῖος Κριεζιώτης περιήρχετο ἀκαταπαύστως ὡς καλὸς ποιμὴν καὶ ὁδηγὸς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τὸ ἐνεδύρνον εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τῶν πρεσβυτικῶν τοῦ λόγων. Τοιοῦτος ἀρχηγὸς προπεριερέται, καὶ τίς δὲν ἀκολουθεῖ; Πέρι τὴν ἐνάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν ἔφθασαν ὑποκάτωθεν τοῦ μνηματός τοῦ Φίλοπάππου. Τότε ἐνόησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ, καὶ ἡ φυλακὴ, ἐρωτήσασα αὐτοὺς τίς, Ποῖοι εἰσθε; τὴν τρίτην ἔρριψε δύο τουφέκια. Πλὴν ὅσιν νὰ ἐξυπνήσωσι καὶ νὰ ἰδῶσι καλῶς οἱ ἀγαθὲς, ὁ γενναῖος Κριεζιώτης μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἀνδρείων Ἑλλήνων, ἀλαλάξαντες μίαν φορὰν ὥρμησαν ὡς λέοντες, καὶ ἕως οὗ ρίψωσιν οἱ ἐχθροὶ μίαν φορὰν τὰ τουφέκιά των, οἱ Ἕλληνες εὐρέθησαν σῶν καὶ ἀδλαβεῖς εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Ὅταν ἐπυροβόλησαν οἱ ἐχθροὶ, ἀντεπυροβόλησαν καὶ οἱ ἡμέτεροι, καθὼς καὶ οἱ ἐν ἀκροπόλει.

Μέγα μέρος τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς χρεωστεῖται ἀναμφιβόλως εἰς τὸν ἡρώισμὸν τοῦ Κριεζιώτη, καὶ ἡ πατρίς θέλει τὸν στεφανῶσαι ἐν καιρῷ δι' αὐτὸ τὸ ἔργον. Ἰδοὺ πῶς διξάζονται ὅτι ἡ

ξεύρουν καὶ θέλουν νὰ διξάζονται! Ἀς λάβωσι παρὰδειγμα καὶ ὅσοι τῶν ὀπλαρχηγῶν κμῖζον ὅτι ἡμποροῦν καὶ ἀργεῦντες, καὶ ἀδιαφεροῦντες ἢ καὶ, τὸ χειρότερον, ἀπειθοῦντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, καὶ ἀτακτοῦντες, νὰ διξάζονται, καὶ νὰ τιμῶνται.

Ἡκολούθησαν τὸν Κριεζιώτην ἄνδρες ἄξιοι καὶ ἐμπειροπόλεμοι. Ἐν τούτοις εἶναι καὶ τινες Τρισητάφυλλοι ὀνομαζόμενοι. Ὁ πατριώτης αὗτος, ἃς οὗ ἔξ ἤδη ἔτη πολεμεῖ, καὶ εὐρίθη εἰς πολλὰς μάχας, καὶ πολλάκις ἐπληρώθη, καὶ κατὰ τὴν πρό τινας καιρῶν ἀπενοσίαν τοῦ στρατηγοῦ Βάσσου ἐδικίχησε βρονίμως ὅλον τὸ ὑπ' αὐτὸν στράτευμα· καὶ ἃς οὐ ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ γνωστὰ τὴν ἀξιοσύνην του, τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, τὸ γενναῖον φρόνημα ὃ ἀποθάνῃ χριστιανὸς καὶ ἐλεύθερος, ἀπεφάσισεν ἤδη νὰ ἐμδῇ καὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ οὕτε ἐζήτησεν οὕτε ἔλαβέ τι εἰς ἐξοικονόμησίν του. Εὐγε χρηστὸν τῆς πατρίδος τέκνον!

Εἰς τὴν λαμπρὰν καὶ ἐνδοξὴν ταύτην ἐκστρατείαν συμμετέσχε καὶ μέγα μέρος τοῦ σώματος τῶν γενναίων Ἑπτανησίων. Ὑπῆγαν καὶ αὐτοὶ νὰ συναγωνισθῶσι, καὶ νὰ ὑπερασπισθῶσι τὸ ἱερόν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἑταῖροι.

Μόλις ἐμδῆκαν οἱ Ἕλληνες, καὶ τῇ ἐπομένῃ νύκτα ἐξεληθόντες ἐνέδαλιν πῦρ εἰς μίαν ὑπόνομον, ἐφώδησαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐδίωξαν αὐτοὺς ἐκ τοῦ περιχαρακώματος, καὶ κατηδάφισαν ἱκανὸν αὐτοῦ μέρος, καὶ μίαν ἐχθρικήν ὑπόνομον.

Κατὰ δὲ τὴν 16 τοῦ μηνὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς γράφουσιν οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει, ἕως 2000 Τούρκοι, ἔχοντες μετ' ἑαυτῶν ἀσθενεῖς, φορτώματα κ. λ., καὶ φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησαν ἐκείθεν. Εἶναι καὶ ἡμέραι ἱκαναὶ ἃς ὅταν δὲν ἤκουντο πλέον κανόνια εἰς Ἀθήνας.

— Τὰ εἰς Ἐλευσίνα καὶ Μάγαρα στρατεύματα ἐκινήθησαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· πῶς δὲ καὶ πῶς διελθόντες τὸ ἀναγγεῖλει ἀκολουθῶν.

Ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Νικήτας καὶ οἱ ἄλλοι μετ' αὐτῶν ὀπλαρχεῖς πελοποννησίων ἤδη εἰς Τριφυλίαν.

Σήμερον ἐκστράτευσε καὶ ὁ στρατηγὸς Δ. Μακρῆς εἰς τὴν στερεάν Ἑλλάδα.

Ἐλπίζομεν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ νὰ γενῶμεν ἄγγελοι λαμπρῶν νικῶν ἐντὸς ὀλίγου.

Μεταξὺ τῶν ὁπλαρχηγῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσι καὶ τιοῦτοι, οἱ ὁποῖοι οἰκειοποιοῦνται πολλάκις τὰ ὧν ἄλλων ἀνδραγαθήματα, καὶ τὰ ἐκδίδουσιν ὡς ἴδια· ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τιοῦτοι, οἱ ὁποῖοι πράττουσι πάντοτε, καὶ ἀδιαφοροῦν εἴτε γένωσι γνωστοὶ εἴτε ὄχι, καὶ μόνην εὐχαρίστησιν ἔχουσιν τὴν ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεώς των, ὅτι πληροῦνσι τὸ πρὸς τὴν πατρίδα ὀφειλόμενον χρέος. Ἐκ τοῦ δευτέρου τούτου κόμματος εἶναι καὶ ὁ Κ. Ἀδάμ Κορέλας ἐξ Ἀρκουδορείματος, χωρίου τῆς Καρυταίνης. Ὁ χρηστὸς αὗτος πολίτης μόνην ἀσχολίαν ἔχει τὸν πόλεμον, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον εὐχαριστεῖται· καὶ τὸ ἐκτελεῖ μετὰ πολλοῦ ζήλου, καὶ ὀλίγους ἔχει τοὺς ὁμίους εἰς ὅσῃν θλάδην ἐπροξένησεν εἰς τὸν ἐχθρὸν, καὶ ὅμως εἰς ὀλίγους εἶναι γνωστὸς. Ὅπου ὁ ἐχθρὸς, ἐκεῖ καὶ ὁ Κορέλας, καὶ εἴτε πολλοὺς ἔχει τοὺς ἀκολουθοῦντας εἴτε ὀλίγους, ὁ Κορέλας εἶναι πάντοτε πρόθυμος, καὶ δὲν ἀποκάμνει οὔτε δειλιά. Ὁ διὰ τὴν ἀνδρείαν, τὸν ζήλον, τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ἀπλότητα ἀξιόλογος αὗτος Ἕλληὴν ἦλθε κατ' αὐτὰς καὶ εἰς Ναύπλιον πρώτην ἤδη φοράν, καὶ ἅμα φανείς εἰς τὴν πλατεῖαν εἰλκυσε περὶ ἑαυτὸν τοὺς λιμῶντας αὐτὸν καὶ μὴ γνωρίζοντας. Συνειθισμένος πάντοτε ὁ Κορέλας εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας, στενοχωρεῖται εἰς τὸ Ναύπλιον, ἐν ᾧ ἄλλοι συναδελφοί του εὐρίσκουσιν ἡδονικὴν τὴν εἰς αὐτὸ διατρίβειν, καὶ τὴν ὥραν νομίζει μῆνα, καὶ τὴν ἡμέραν χρόνον, καὶ λυπεῖται ὅτι ἀδικεῖ τὴν πατρίδα χρονοτριβῶν ἐνταῦθα. Εἴθε νὰ εἶχε καὶ ἄλλους πολλοὺς ὁμόφρονας ὁ χρηστὸς Κορέλας!

Πρὸς τοὺς πληρεξουσίου τῆς Ἑλλάδος.

Ἀδελφοὶ πατριῶται! Ἴδου ἄρχεται ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐθνικῆς Γ. τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεως. Εἰς τὴν ἐπανάληψιν ταύτην δὲν ἔχομεν βέβαια ἀντικείμενα ὡς εἰς τὰς παρελθούσας ἐθνικὰς συνελεύσεις.

Τὸ ἔργον τῶν πληρεξουσίων εἰς τὴν ἐνεστῶσαν ἐθνικὴν συνέλευσιν πρέπει νὰ ᾖ βέβαια, ἀν δὲν ἀμφισβάλῃ,

Α'. Ἡ διόρθωσις ἐκ τῶν παρελθόντων.

Β'. Τὸ γενικὸν καὶ οὐχὶ τὸ ἴδιον συμφέρον. Καὶ

Γ'. Τὸ ν' ἀποφύγωμεν τὰς εἰς ἃς ἐναυαγήσαμεν ὑφάλους, δι' οὓς δέλομεν κερδήσει τὴν εὐνοίαν τοῦ πεφωτισμένου κόσμου, καὶ δέλομεν φέρει τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν.

Κατὰ χρέος πατριωτικόν, σὰς ὑπενθυμίζω ταῦτα, Κύριοι! καὶ μένω εἰς τὴν ἀγάπην σας.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 28. Ὀκτωβρίου 1826.

Θ. Κολοκοτρώνης.

Εἰς τὸν Ἀριθμὸν 1 τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἐφημερίδος ἠθελήσαμεν νὰ κάμωμεν μίαν σύντομον εἰκόνα τῆς παρελθούσης καὶ παρούσης καταστάσεως τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος, καὶ νὰ δείξωμεν τοὺς ἀρίστους οἰωνοὺς τοῦ μέλλοντος, καὶ τὰς χρηστὰς ἐλπίδας, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ὡς αὐτὰ τὰ πράγματα μᾶς ὑπαγόρευον. Ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ χαρακτηρίσῃ πάντα Ἑλλήνα, τοῦτο ἐσκανδαλίσεν τὸν Φίλον τοῦ Νόμου. Ὅθεν ὡς φίλος τάχα εἰλικρινέστερος τῆς ἀληθείας ἠθέλησεν Ἀριθ. 254 νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι, ὅσα εἶπομεν εἶναι ψεύματα, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ χωρὶς τινος ἀνάγκης τὰ ἐναντία. Ἀλλ' ἐν ᾧ δέλει νὰ κάμῃ τοῦτο, διαστέγει καὶ ὅσα ἡμεῖς εἶπαμεν, καὶ πλάττει ἄλλα ἀφ' ἑαυτοῦ, πράγματα ἀνυπαρκτά, ἢ μὴ ὑπάρχοντα, ὡς αὐτὸς δέλει νὰ τὰ παραστήσῃ. Λέγει λοιπὸν: «Ἡ Γενικὴ Ἐφημερίς εἰς τὸν Ἀριθ. 1 μᾶς βεβαιώνει ὅτι αἱ διχονοίαι κατέπαυσαν, καὶ τὰ πάθη κατέπνίγησαν,» ἐν ᾧ ἡμεῖς εἶπομεν ὅτι, καὶ οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ, σωφρονισθέντες ἐξ ὧν ἔπαθον, καταπνίγουσι τὰ πάθη, καὶ ἀποπέμπουσιν εἰς κόρακας τὰς διχονοίας καὶ φατρίας. Εἴθε μὴ ὑπῆρξαν οὔτε διχονοίαι, οὔτε φατρίαι οὔτε πάθη· ἀλλ' ὅλοι ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, εἰς ἓν σῶμα συνδεδεμένοι, πρὸς ἓνα σκοπὸν νὰ ἀποβλέπωμεν, τὸ κοινὸν τῆς πατρίδος συμφέρον. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτον ἀδύνατον, καὶ οἱ λόγοι εἶναι πολλοὶ καὶ ἰσχυροὶ, καὶ εἶναι γνωστὸι εἰς ἕκαστον ὀρθῶς συλλογιζόμενον. Τὰ κακὰ ταῦτα μᾶς ἔδωκαν ἀναμφισβόλως, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι, καὶ ὅλοι τὸ ὁμολογοῦμεν. Ἀλλ' ὡς ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ συμβῶσι διχονοίαι, νὰ μὴ συσταθῶσι φατρίαι, νὰ μὴ κινηθῶσι πάθη, (καὶ τὸ κακὸν τοῦτο δὲν εἶναι μόνον εἰς ἡμᾶς), οὕτως εἶναι καὶ ἀδύνατον νὰ μὴ μετανοήσωμεν, ἀλλὰ νὰ δέλωμεν νὰ ἐπιμένωμεν πάντοτε εἰς αὐτά· διότι οὕτως ἔπρεπε νὰ ἀνητάνωμεν διόλου, καὶ νὰ ἀναισθητῶμεν, καὶ νὰ δέλωμεν ἀφ' ἑαυτῶν τὸν κοινὸν ὄλεθρον. Μετανοῶμεν λοιπὸν, καταπνίγομεν τὰ πάθη, ἀποπέμπωμεν εἰς κόρακας τὰς διχονοίας καὶ φατρίας, καὶ πρὸς ἓνα σκοπὸν ἀποδιδέσσωμεν, τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος. Εἰς τοῦτο συγκροτεῖται καὶ ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις, καὶ ἂν ἐβράδυνεν, αἴτιον τούτου δὲν εἶναι ἀναμφισβόλως ὅτι ὑποπτεύεται ὁ Φ. τοῦ Ν., καὶ εἰς τοῦτο ἡμποροῦμεν νὰ τὸν βεβαιώσωμεν, καὶ ἠθέλαμεν ὁμολογήσει καὶ δημοσίως τὸ ἀληθινὸν αἶτιον, διὰ νὰ τὸν ἀφαιρέσωμεν πᾶσαν ὑποψίαν, ἐὰν δὲν ἦτον φόβος μὴ βλαβῶσι τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους ἐκ τῆς τοιαύτης πανδήμου ἐξομολογήσεως. Ἐπειτα εἶναι εὐκολώτατον νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ ἴδιος. Τὰ εἰς Ἐλευσίνα στρατεύματα δὲν διελύθησαν ὡς ἐφ' ἑσέβητο καὶ κηρύττει ὁ Φ. τοῦ Νόμου· ἀλλὰ μάλιστα, ἀφ' οὗ ἐξασφάλισαν τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ἀνδρείου Κριεζιώτη, Λέκκα καὶ Μαμούρη, ἐκινήθησαν εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐντὸς ὀλίγου δέλομεν ἀκούσει ὅτι ἐμαλαιώθησαν ὅλοι οἱ σκοποὶ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐκρημνίσθησαν, ὅσα αὐτὸς ἐνόμιζε κλισμένα ἐπὶ σιγῆς πέτρας.

Φ. τοῦ Νόμου βλέπει καὶ τοὺς διοικητὰς διηρη-
μένους, καὶ δὴν σημαίας ὑψωμένας εἰς Ναύπλιον,
ἐν ἡμέρῃς εἰς Ναύπλιον κατοικοῦντες οὐτε διαίρεσιν
διοικητῶν γνωρίζομεν, οὐτε διττὰς σημαίας βλέπομεν,
ὡς ἀλλοίπει αὐτὸς ἀπὸ Ὑδρας. Ἀλλ' ἂν ποτε ἀκολου-
θῇ ἀνυχρότης τις ἢ διαφωνία κατὰ τι μεταξὺ διοικητῶν,
τοῦτ' δὲν εἶναι διαίρεσις, οὔτε ὡς δὴν σημαίαι εἶ-
ναι ἄξιον νὰ παριστάνηται, οὔτε ὡς μέγα κακόν, ὅ-
πως τὸ διασαλπίζει ὁ Φίλος τοῦ Νόμου. Τυχαίτην βιά-
σιν εἶχουσι καὶ ὅσα ἄλλα λέγει.

Ἀλλὰ τὸ φρικτότερον πλάσμα τοῦ Φ. τοῦ Ν. εἶναι
τὸ τοιοῦτόν : “Ἄν δὲν ἐβλέπωμεν καὶ πτώματα αἱματω-
μένα νὰ κυλῶνται εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Ναυπλίου.”
Ὅστις ἀναγνώσῃ τοῦτο εἰς τὸν Φ. τοῦ Ν. θέλει ὑποπτευθῇ
ἀναμφιδόλως φρικτὴν αἱματοχυσίαν εἰς Ναύπλιον, ἐν ᾧ οἱ
εἰς Ναύπλιον διατρίβοντες οὔτε πτώματα αἱματωμένα εἶδον
νὰ κυλῶνται εἰς τοὺς δρόμους, οὔτε αἱματοχυσίαν
γνωρίζουσι· διότι χάρις τῷ Θεῷ! οὔτε ὑπῆρξεν οὐτε
ὑπάρχει τοιοῦτό τι ἀπενεκταῖον κακόν. Εἶναι ἀληθινόν
ὅτι, διὰ τὴν εἰς Ναύπλιον συρροὴν πολλῶν στρατευ-
μάτων καθ' ὅλον τὸ δέρος, γυμνῶν, ἐνδεῶν, δυστυχι-
σμένων, ἦεν φόβος μεγάλων ἀταξιῶν· ἀλλὰ, πρέπει
νὰ ὁμολογήσωμεν δημοσίως εἰς τιμὴν τῶν στρατευμά-
των τῆς Ἑλλάδος, ὅτι τίποτε τῶν ὅσων ἐφοδούμεθα
δὲν συνέβη· πρᾶγμα σπάνιον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τακτικά
στρατεύματα ἐν καιρῷ πολέμου· καὶ εἶναι ἀπερίας
ἄξιον, πόθεν ὠρμήθη νὰ πλάσῃ τὰ εἰς τοὺς δρόμους
τοῦ Ναυπλίου κυλῶμενα αἱματωμένα πτώματα ὁ Φ.
τοῦ Νόμου· ἐκτὸς μόνον ἂν ἐννοῇ διὰ τῶν πτωμάτων
τούτων τὸν πρὸ ἡμερῶν φόρον δύο μεθυσμένων, οἱ
ὅποιοι ἐτόλμησαν νὰ ἐγείρουν ὅπλα κατὰ τῆς φρενῆς.
Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα συμβαίνειν πανταχοῦ, καὶ οὐτε εἶναι
ἄξια νὰ ζωγραφίζονται εἰς τὸν κόσμον τίσον τρομερῶς,
ὥστε νὰ δίδωσιν ὑποψίας εἰς μεγάλα κακά. “Ἄν ὁ
Φ. τοῦ Ν. νομίσῃ ὅτι ὠφελεῖ διὰ τῶν τοιούτων, ἅς
μάθῃ ὅτι βλάπτει παραπολὺ, καὶ προξενεῖ ἀλιμίαν εἰς
ὅλον τὸ ἔθνος. Ἄς ἐνθυμηθῇ ὅτι τὸ ἀτυχὲς Ἑλληνικὸν
ἔθνος δὲν ἔχει μόνον φίλους, ἀλλ' ἔχει καὶ ἐχθρούς,
καὶ οἱ τοιοῦτοι τὸ κατηγοροῦσι καὶ χερσὶ λίνος ἀφορμῆς,
πίσω μᾶλλον ἀφορμῆς λαβόμενοι ἐξ Ἑλληνικῆς ἐφημε-
ρίδος. Ὁ δίκαιος ἔλεγχος τῶν κακιῶν συμβάλλει εἰς
σωφρονισμὸν τῶν κακῶν· ὁ δὲ ἀδικὸς κινεῖ ἀγανάκτησιν
καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς χρηστοὺς ἀνθρώπους. Τὸ καλὸν
οὐκ ἔστι καλόν, ἐὰν μὴ καλῶς γένηται. Ἦθελεν εἶναι
συμφερότερον, ἐὰν, φυλαττομένων τῶν κανόνων τῆς χρη-
σιμότητος, ἡλέγχοντο ὁμασθῇ οἱ πολιτικῶς ἀμαρτάνον-
τες, τὸ ὅποιον γίνεσθαι καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη. Ὁ ἐν γένει
γνώμενος ἔλεγχος προσάπτει τὸ ἀμάρτημα καὶ εἰς τοὺς
ἀθῶνους, καὶ τοῦτο εἶναι ἀδικόν.

Δὲν τολμῶμεν νὰ συμβουλευσώμεν, τολμῶμεν ὅμως
νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Φ. τοῦ Νόμου, νὰ προσέχῃ
εἰς τοὺς ἐλέγχους. Ὁ καιρὸς εἶναι κρίσιμος, καὶ ἡμ-
περοῦν καὶ τὰ ὅλα κακὰ δημοσιευόμενα ἀσυστόλως νὰ
μᾶς βλάψωσι καιρῶς. Ἄς μὴ πλάττωμεν καὶ ἀνύπαρκτα.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς
Ἑλλάδος.

Προσκαλεῖσαι, Κύριε, νὰ καταχωρίσῃς εἰς τὸ
προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐφημερίδος σου τὴν ἐφεξῆς πρό-
χειρον διατριβήν.

ὁ Πολίτης

Κ. Ἀθανασίου

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1826.

Ὁ Φίλος τοῦ Νόμου γράφει πολλὰ ἐπιχειρῶν νὰ
σηληλεύσῃ τὰ κακὰ τῆς κακίας. Ἐὰν τὰ γραζόμενά του
ὑπεγορεύοντο ἀπὸ μόνον τὸ φιλόπατρι, καὶ ἀπέ-
βλεπον εἰς εἰλικρινῆ σκοπὸν, πᾶς τις ἤθελε θαυμά-
σει τὴν ἀρετὴν τοῦ Συντάκτου. Ἀλλ' ὅταν βλέπῃ τις
ὅτι τὰ γραζόμενα ταῦτα εἶναι μόνον ἐπιχειρῶν, καὶ σκο-
πεύουν, ὅχι διὰ νὰ συστήσῃ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ διὰ
νὰ ἐρεθίσουν τὰ πάθη, καὶ νὰ ἐξάπτουν τὴν ἀγανά-
κτησιν, ἥτις, ἂν καὶ δικαία, συμφέρει νὰ πνίγεται
εἰς τὰς καρδίας τῶν φίλων τῆς παλλὰς πατρίδος πα-
τρίδας, τί νὰ εἰπῇ; νὰ ἐπιφωνήσῃ τὸ αἰσχρὸν,
αἰσχρὸν, ὅχι ἅς ἀφήσῃ ταῦτα εἰς τὸν Φίλον
τοῦ Νόμου, εἰς τὰ ὅποια οὗτος ἐνασμενίζεται, καὶ
ἅς ἐπιφωνήσῃ κάλλιον τὸ εὐφημον. “ὦ ἦθη! ὦ
καιροί!” Πολλὰ ὀλίγῃ εἶναι ἴσως, ὅσοι ἀγνοοῦν, ὅτι
ὁ Συντάκτης τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου δὲν γράφει ἀπὸ
ιδίας αὐτοῦ καρδίας, ἀλλ' ὡς ὄργανον κυδερνᾶται ἀπὸ
μόνον φατριαστικὸν πνεῦμα, φέρων ἀναξίως τὸ ὄνομα.

Ποτε δὲν ἐκαταδέχθη νὰ γράψῃ τίποτε ἐναντίον τῶν
φωνασκίων τοῦ Ἐφημεριδογράφου τούτου. Τώρα δὲ ἀ-
πεφάσισα νὰ γράψω ὀλίγα τινὰ ταῦτα, ὅχι διὰ νὰ
σωφρονίσω τούτον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνθυμίσω εἰς τὸ κοι-
νὸν τινὰ ἐκ τῶν παρελθόντων, ἅτινα δύναται νὰ δια-
σκεδάσῃ τὸ προσωπεῖον, ὑπὸ τὸ ὅποιον κρύπτεται
ὁ καλὸς οὗτος Φίλος τοῦ Νόμου, καὶ νὰ ἀνα-
καλύψῃ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς μάτην ἀγωνίζεται ὁ Φίλος τοῦ Νόμου, ὅσον
καὶ ἂν προσποιηθῇ τὴν ἀρετὴν, ὅταν καὶ ἂν ὑπεκρί-
θῇ τὴν ἀγάπην τῆς ἰστονομίας, Ἑλλήνας πλέον δὲν
δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ. Οἱ Ἕλληνες ἀπαξ ὠθησθέντες εἰς
τὴν κορημὸν, ἔμαθον ἐξ ὧν ἔπαθεν, νὰ διακρίνουν καὶ τοὺς
βλάπτοντας καὶ τοὺς ὠφελοῦντας. Ὁ ὑπὸ τὰ ἄνθη τῆς ὑ-
ποκρινομένης μισοτυραννίας κρυπτόμενος τῆς ἀδικοτελεί-
ας ὄφρις ἐφωξάθη πλέον. Εἰς μάτην λοιπὸν αἱ πημ-
πῶδεις λέξεις, εἰς μάτην αἱ φωνασκίαι, εἰς μάτην αἱ
κατὰ προτίμησιν ἔπαινοι, καὶ τὰ δηκτικὰ σκώμματα.
Σήμερον καὶ ὁ Στερεο-ελλαδίτης, καὶ ὁ Πελοποννήσιος,
καὶ ὁ Νησιώτης ἐγνώριζαν ἀποχωρῶντες τὴν καλὴν
τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου διάλυσιν. Τὰ πράγματα λόγων
οὐ χερίζει. Οἱ Ἕλληνες ἐνθυμῶνται τὴν ἐποχὴν ἐναρ-
γέστατα, καὶ τὰς αἰτίας γνωρίζουν κάλλιστα, ἐκ τῶν
ὁποίων ἐχάθησαν ἡ Κασσος, τὰ Ψάρη, τὸ Νεό-
καστρον, καὶ τὸ Μεσολόγγιον. Ἐξείρουν ἀδυστάκτως
πόθεν καὶ πότε ἔλαβεν ἡ δυστυχὴς πατρίς τὰς καιρίας
ταύτας πληγὰς, εἰς τὸ ἀνίατον τῶν ὁποίων φαίνεται
ὅτι εὐφραίνεται ὁ καλὸς Φίλος τοῦ Νόμου. Διότι τί

ἄλλο ἐμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ τις, ὅταν τὸν βλέπῃ κα-
 ξανιστάμενον τῆς Γενικῆς Ἑσθμερίδος, διότι ἀνέγνω-
 νεν εἰς αὐτὴν, ὅτι ἔπαυσαν αἱ διχόνοιαι, καὶ κατεπνίγησαν
 πάθῃ· Κεραυνὸς τὸν ἐκτύπησε, διότι ἤκουσεν ὅτι
 μονοῦν αἱ Ἕλληνες. Μόχαισα τοῦ διεπέρασε τὴν
 καρδίαν, διότι ἔμαθεν, ὅτι ἔπνιξαν αἱ Ἕλληνες τὰ
 πάθῃ, καὶ σπεινδεὶ νὰ τὰ ἐξυπνήσῃ μὲ τὴν ἀνάμνησιν
 τῶν παρελθόντων κακῶν· ταρασσεται, περιτρέχει μὲ
 τὴν δῆδὰ ἀνακατόνων σιάντας, καὶ ζητῶν ποῦ νὰ εἰ-
 σὴ φωτιά, διὰ νὰ βλέπῃ αἰώνως διχονοούμενους τοὺς
 Ἕλληνας. Εἶδετε, Ἕλληνες, τίνες εἶναι οἱ φίλοι
 τῆς ἰσονομίας, καὶ ὅπως αἱ ἐγκωμιαστικαὶ τῆς δικαιο-
 νίας. Ἐνθυμίζει τὸ δάνειον, ὡς νὰ μὴ ἐγνωρίζαμεν
 ὅλοι πόσα μεγάλα καὶ αἰετὰ κακὰ ἐπροξένησεν εἰς τὴν
 πατρίδα ἢ μὴ καλὴ χοῆσις του. Θέλει νὰ παραδῶ-
 κῃ τὸ παρελθὸν μὲ τὸ ἐνεστῶς, ὅτε οὔτε δάνειον ὑ-
 πάρχει, οὔτε πρόσδοι ἐκ τῶν ἐχθρικών λεηλασιῶν
 ἔμειναν. Ἄς μάθῃ, ὅτι μὲ ὅλην τὴν μεγάλην ἀπο-
 ρίαν τοῦ ταμείου, καὶ στρατόπεδον εἰς τὴν Ἀττι-
 κὴν συνεκροτήθη δυνατὸν καὶ ἀξιόμαχον, καὶ ὅπως
 δὲν ἐμπόρεσαν νὰ συγκροτήσουν κατὰ τὸ παρελθὸν τό-
 σα μιλλιόνια, καὶ ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ἠχυ-
 ρώθῃ, καὶ ἐλπίζομεν θεδαίως ὅτι δὲν θέλει λάβει
 τὴν τύχην τοῦ Μεσολογγίου. Ἄλλ', ὡς εἶπον, ὁ
 σκοπὸς τοῦ φιλοδικαίου μας δὲν εἶναι εἰλικρινής, δὲν
 στηλιτεύει τὴν κακίαν, διὰ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν ἀρετὴν.
 Ἀκούει ὁμόνοιαν, καὶ τοῦτο τὸν ταρασσεύει, ὥστε ζη-
 τεῖ νὰ φέρῃ τὸ πᾶν ἄνω κάτω. Ἀνεθυμίζει παρελ-
 θόντα, μικροπραγμονεῖται ἐνεστῶτα, λοξοφοιῶν κα-
 ποτε, διὰ νὰ ἀναξήσῃ πληγὰς καὶ νὰ ἐξάπτῃ πάθῃ.
 Ἄλλ' ἀντὶ νὰ μαντεύεται διοικητῶν διαιρέσεις, ἤθελε
 πράξει φρονιμώτερα, πείθων ἑαυτὸν καὶ τοὺς ὁμόφρο-
 νάς του, ὅτι αἱ διαιρέσεις δὲν θέλουν ὠφελῆσαι τοὺς
 ἐλπίζοντας εἰς αὐτάς, καὶ ὅτι τὰ παθήματα εἰς
 τοὺς Ἕλληνας ἔγιναν μαθήματα.

Περὶ τῶν κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς θα- λάσσας πειρατειῶν.

Αἱ κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας συνεχεῖς πει-
 ρατεῖαι ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς μὲν τοὺς ἐχθροὺς τῆς
 Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνός της νὰ κατηγορήσωσιν
 ὅλον τὸ ἔθνος, ὡς συγκείμενον ἀπὸ πειρατὰς καὶ κα-
 κούργους, καὶ τὴν διοίκησίν του ὡς ὑπερασπιστομένην
 τὰς πειρατείας, καὶ συμμετέχουσαν αὐτῶν· τοὺς δὲ
 εἰλικρινῶς φιλέλληνας ἐλύπησαν μεγάλως, καὶ πολ-
 λάκις τοὺς ἔφεραν εἰς ἀμφισβολίας, μήπως ἐξαπα-
 τώμενοι βοηθεύσιν ἀγῶνα πειρατικὸν ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ
 ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος. Εἶναι δίκαιον, εἶναι συμ-
 φέρον καὶ ἐκείνων αἱ κατηγορίαι ν' ἀναιρεθῶσι, καὶ
 τούτων ἡ λύσις καὶ αἱ ἀμφισβολαὶ νὰ διαλυθῶσι,
 καὶ οὗτος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης μου διατριβῆς.

Αἱ κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ τὰς λοιπὰς
 Ἑλληνικὰς θαλάσσας πειρατεῖαι δὲν ἄρχισαν συγ-
 χρόνως μὲ τὴν τελευταίαν μεταβολὴν τῶν κατὰ τὴν
 Ἑλλάδα πραγμάτων· ἀλλ' ὑπῆρχον πολὺ πρό αὐ-
 τῆς· ἐγεννήθησαν δὲ ἀπὸ τὴν πηγὴν σχεδὸν ὅλων
 τῶν ἀμαρτημάτων, τὴν ἀπορίαν τῶν πρὸς τὸ θῆν,
 μὲ τὴν ὁποίαν πᾶσα τυραννικὴ κυβερνήσις προικίζει
 τοὺς ὑπηκόους της. Τὸ σύστημα τῆς κυβερνήσεως
 τῆς Πόρτας ἤρξατο κατ' ἐκάστην τὴν δυστυχίαν τῶν
 κατοίκων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ τοὺς ἔσυρεν
 εἰς τὰ πλέον δεινὰ ἀμαρτήματα· ἡ δὲ θέσις τῶν
 νήσων, οἱ συνεχεῖς λιμένες των, καὶ αὐτὴ ἡ ἐξή-
 μωσις των ἦσαν μεγάλα βοηθήματα εἰς τὴν ἀτιμώ-
 ρητον ἐξακολούθησιν τῆς πειρατείας. Ἡ δὲ Πόρτα,
 ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ, διὰ νὰ τὸ
 θεραπεύσῃ, ἔπεμψε κατ' ἔτος ἰσχυρὸν στόλον εἰς τὸ
 Αἰγαῖον πέλαγος, ὁ ὁποῖος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐ-
 πίστρεφεν ἀπρακτοὺς εἴτε διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν κυ-
 βερνητῶν τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἢ, τὸ κυριώτερον,
 διότι οὗτοι εὐχαριστοῦντο πολὺ περισσότερον νὰ ἀργυ-
 ρολογῶσι πριστορμιζόμενοι εἰς τοὺς ἀναπαυτικούς λι-
 μένας, ποτὲ μὲν τῆς μιᾶς, ποτὲ δὲ τῆς ἄλλης νή-
 σου, καὶ ν' αὐξάνωσι τὴν δυστυχίαν τῶν κατοίκων,
 παρὰ νὰ κινδυνεύωσι τρέχοντες κατόπι τῶν πειρατικῶν
 πλοιαρίων, εἰς τὰ ὅποια ὁ μικρότερος αὐλαξ ἐχρησί-
 μευεν ὡς ἀσφαλὲς ὄχημα.

Τοιαύτη ἦτον ἡ κατάστασις τῆς πειρατείας ὅτε αἱ
 Ἕλληνες ἀπεφάσισαν νὰ ἀποσείσωσι διὰ τῶν ὅπλων
 τὸν βαρὺν ζυγόν, τὸν ὁποῖον ἐπέθετεν εἰς τοὺς τρα-
 χήλους των ἡ βία τῶν ὅπλων. Ἡ περίστασις δὲν
 ἦτον ὁμολογουμένως ἡ ἀρμοδιωτέρα διὰ τὴν ἀμεστον
 κατάπαυσιν τῆς πειρατείας. Ἡ εὐνομία, διὰ τὴν
 ἀπόλαυσιν τῆς ὁποίας ἠγωνίζοντο οἱ Ἕλληνες, ἔμελ-
 λε νὰ φέρῃ ἀναμφισβόλως καὶ τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ
 τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ ἀνομία· ἀλλὰ
 τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατορθωθῇ ἀκαριαίως, καὶ
 ὡς διὰ θαύματος.

Μ' ὅλον τοῦτο καθ' ὅλην τὴν πρώτην τριετίαν τοῦ
 Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ὅχι μόνον δὲν ἠῤῥησε τὸ κακόν,
 ἀλλὰ καὶ ἐλαττώθη μεγάλως. Ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθεί-
 ρας ἐνθουσιασμὸς ἐνέσπειρεν εἰς τὰς καρδίας πολλῶν
 πλανωμένων καὶ δυστυχῶν ἀνθρώπων τὸν ἔρωτα τοῦ
 καλοῦ. Πολλὰ μέλη σσηπώτα τῆς ἀνθρωπίνου κοι-
 νωνίας ἐθεραπεύοντο, καὶ ἐπανήρχοντο εἰς τὰς νομί-
 μους καὶ τακτικὰς ἐργασίας των, καὶ τὸ κακόν ἤθε-
 λεν ἤδη παύσει ὁλοτελῶς, ἴαν δὲν ἐξήπτετο ἀπὸ
 τινος περιστάσεως.

(Ἡ συνέχεια ἀκολουθεῖ εἰς τὸν ἐπόμενον Ἀριθ.)